

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 103.

Solgte Sessjon.

45de Møde.

Landsdagen den 11te December Kl. 6½ Aften.

(Forsæt.)

Ordføreren (fors.): Den høitærede Minister er i det hele Lovforslag, som det oprindeligt forelaa, af en levende Interesse for Kirken gaaet Kirkeeieren temmelig nær. Kirkeeierne troe det idetmindste selv, og jeg har ligeledes deeltaget i denne Mening, og er maaffee just derved kommen til at helde for stærkt til den modfatte Side. Men nu skulde Kirkeeierne dog have Noget til Gjengjæld, og saa skulde de have det fra Præsten, fra de iinuligviis brandblibte Præster. En Præst, hvis Gaard afbrænder, er ved Danske Lov berettiget til at faae en Hjælp af 1 Rd. af hver Kirke i Stiftet. De smaa Stifter ere slaaede sammen — Lolland Falster er slaaet sammen med Thyen, og Viborg med Ribe — og saa giver denne Rigsdaler af hver Kirke en Hjælp af nogle Hundrede Daler. En brandblib Mand kan meget godt trænge til at faae nogle Hundrede Rigsdaler til Hjælp til sin nye Bygnings Opsørelse, men, sige Motiverne til Lovudkastet, det behøves ikke, naar Præstegaarden holdes tilstrækkelig assureret. Man glemmer imidlertid, at en gammel Præstegaard kan naturligiis aldrig holdes assureret til saa stor en Sum, at der derfor kan opbygges en ny Præstegaard, og naar der saa bygges en ny Præstegaard, tilhører den ikke den Mand, der bygger den, men han er kun Beneficiarius; han er kun Fæster deraf, for at vi skulle tage det Forhold, der ligger nærmest.

Nu tilstaaer Danske Lov ham en Hjælp af 2, 3—400 Rd., og at dette skulde fratages ham, kan jeg ikke tilraade. Er han brandblib, saa er han virkelig en trængende Mand, og han er da allermindst den, der burde bidrage til at godtgjøre Kirkeeierne, hvad der ellers nu maatte blive paabyrdet dem mere end forhen. Derfor skulde jeg, og ligeledes Udvalgets øvrige Medlemmer fraraade § 38 som den, som

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: I de Endringsforslag, der ere stillede til den tredie Afdeling af Lovet, har Udvalget været meget gennemgribende; thi det foreslaaer, at alle Paragrapherne skulle udgaae. Jeg finder mig imidlertid ikke overbeviist af de Grunde, som det ærede Udvalg har anført og som den ærede Ordfører her paantydndigt har udviklet, saa at jeg skulde kunne opgibe de under denne Afdeling gjorte Forslag, og jeg maa indbiede mig det ærede Things velvillige Opmærksomhed for de Grunde, som efter min Mening maae være afgjørende ligesom overfor de Indvendinger, der ere fremsatte derimod. Jeg skal for det Første med Hensyn til § 36 bemærke, at det gjerne kan være, at Ufattelsen af denne Paragraph ikke er ganske correct. Naar der nemlig staaer: „til at gjælde med Hensyn til alle Kirker i Kongeriget“, da maa det vistnok efter sin nærmeste Betydning forståes, som den ærede Ordfører har gjort gjældende; men Meningen har da rigtignok kun været den, at Begreendningen af Stifter ikke længer skal finde Sted, at Fællesstabet skal udvides til et Fællesstabe mellem de Kirker, der ere sig selv i hele Kongeriget, hvormod det ikke